

Μεταξύ μας

ΕΚΔΡΟΜΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Φίλη κι' άναγνώστρια τής Στήλης αυτής, με συνάντησε στο δρόμο.

—Τά διάβασα, τά διάβασά για τις ταλαιπωρίες σας τής έκδρομής. Πού νά σοῦ λέω ὅμως τις δικές μας!

—Ταλαιπωρίες; Μά ἐσὺ εἶσαι σκασμένη στά γέλια!

—Γελῶ τώρα, πού πέρασε καί μιὰ ὀδομάδα ἀπό τὴν περασμένη Κυριακή. Ἄν μ' ἔβλεπες τότε... Μά εἶναι νά μὴ γελῶ, καυμένη;

Κι' ἄρχισε ἡ φίλη νά μοῦ τὰ λέει. Εἶχαν ἀποφασίσει, τρεῖς οἰκογένειες φιλικές νά πάνε στή θάλασσα, γιά μπά-νιο τὴν προπερασμένη Κυριακή. Κι' εἶπαν, μιὰ καί θά περάσουμε ὅλη τὴ μέρα μας ἐκεῖ, δὲν παίρνουμε τὸ κρέας μας νά κάνουμε μιὰ ὠραία σοῦθλα νά φάμε καί νά εὐχαριστηθοῦμε.

Καί πήραν τὸ κρέας τους οἱ ἄνθρωποι καὶ πήραν καί τὰ μαγιά τους, καί τὰ σαλατικά τους, καί ξεκίνησαν γιά μιὰ ἀπόμερη ἀμμουδιά. Κι' ὅταν βέβαια ταξιδέψεις καμιά πενηνταριά χιλιόμετρα μπορεῖς νά βρεῖς ἀπόμερη ἀμμουδιά, σ' ὅποιο σημεῖο τής Κύπρου κι' ἂν θρῖσκεσαι.

Στὸ αὐτοκίνητο ὁ πάτερ φαμίλιας τής φίλης μου εἶχε κάνει τὴν τυπικὴ ἐρώτηση:

—Δὲν ξεχάσαμε τίποτα, Οὐρανία;

—Δὲν ξεχάσαμε τίποτα Ὀνούφριε.

—Πήραμε τὸ ἀλάτι;

—Τὸ πήραμε.

—Πήραμε τὰ μαχαίρια;

—Τὴ πήραμε.

—Ὄραία!

Μὲ τραγοῦδια καί χαρὲς ἔφτασαν τὰ τρία αὐτοκίνητα στὸν προορισμό τους, ἀνοίχθηκαν οἱ τσάντες, καί... ἔσκασε ἡ θόμβρα!

—Δῶσε τις σοῦθλες, Οὐρανία.

—Δὲν τις πήρα ἐγώ, Ὀνούφριε. Θά τις ἔπαιρνες ἐσύ!...

Ἄλλὰ δυστυχῶς ὁ Ὀνούφριος δὲν τις πήρε κι' οὔτε οἱ ἄλλες δυὸ φιλικές οἰκογένειες τις εἶχαν πάρει τις δικές τους, παρόλο πού ἔφεραν τὰ κάρβουνα εἰς τριπλοῦν, τὰ σαλατικά εἰς διπλοῦν καί τις μπῦρες εἰς τετραπλοῦν.

Τέλος πάντων, νά μὴν τὰ πολυλογούμε, ὕστερα ἀπὸ μιὰς ὥρας συζήτηση κάτω ἀπὸ τὸν καφτὸ ἥλιο, τὸ θερμόμετρο τοῦ κεφιοῦ εἶχε πέσει γιά καλὰ καί τὸ κρέας ὅπως ὅπως τοποθετήθηκε σὲ πρόχειρες σχάρες πού ἔφτιαξε μὲ ξύλα κάποιος πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς τής συντροφιάς. Βέβαια ἡ σοῦθλα αὐτὴ δὲν εἶχε τίποτα τὸ κοινὸ μὲ τὴ... σοῦθλα τῶν ὀνειρῶν τους, ἀλλὰ τὸ κρέας μὲ λίγη καλὴ θέληση μπορεῖ νά φαγωθεῖ κι' ὠμό, ὅπως λέει κι' ἡ παροιμία. (Κρέας ὠμό, ψάρι ψημένο).

—Ὁ Ὀνούφριος, φύσει ἥρεμος ἄνθρωπος, κόντευε νά ἐπανεύρει τὸ ½ τής καλῆς του διάθεσης ὅταν ἔσκασε ἡ δεύτερη μπόμπα.

—Φέρε βρὲ Οὐρανία μιὰ παγωμένη μπιρίτσα νά πάνε κάτω τὰ φαρμάκια!

—Ἀμέσως Ὀνούφριε μου! Κι' ἔτρεξε ἡ Οὐρανία νά ἐπανορθώσει τὸ σφάλμα τής. Τὸ ψυγεῖο διατηροῦσε μιὰ λαχταριστὴ δροσιά, πού, τί τὸ ὄφελος ὅμως, δὲν βοήθησε καθόλου τὴν δύστυχη Οὐρανία νά μὴν νιώσει τάση λιποθυμίας.

—Παναγία μου, τὸ ἀνοικτήρι!

Βρὲ τί γέλια πού θάκανε ὁ «ἔξαποδῶ», παρακολουθώντας τις τρεῖς οἰκογένειες πού δὲν εἶχαν ξεχάσει οὔτε καί τις χαρτοπετσέτες, νά ψάχνουν γιά τὸ ἄτιμο τὸ ἀνοικτήρι, ἐνῶ οἱ μπῦρες ἰδρωσαν, στὸ ἔλεος τοῦ καφτοῦ ἡλίου! Ἐκείνη τὴ στιγμή οἱ φίλοι μας θυμήθηκαν τὴν παρίφημη φράση τοῦ Ναπολέοντα «τὸ βασίλειο μου γιά ἓνα ἄλογο», κι' εἶπαν: «Τὸ πορτοφόλι μας γιά ἓνα ἀνοικτήρι!» Δυστυχῶς ὁ μὴν τὸ ἀνοικτήρι δὲν θρέθηκε...

Δὲν ξέρω ἂν, πῶς, πότε, ἀνοίχθηκαν οἱ μπῦρες. Πάντως ἐκεῖνο πού ξέρω εἶναι πῶς ὁ κύρ Ὀνούφριος τὸ δήλωσε ἐπίσημα κι' ἀποφασιστικά:

—«Σοῦθλα στή θάλασσα; Ποτέ πιά!!».